

Smolenický posol

Ročník 4

3-4

December
1994

Časopis Smolenickej farnosti

Milí bratia a sestry!

Na úvod tohto čísla nášho Posla by som Vás chcel srdečne pozdraviť a napísať čo - to o sebe. Nech takto vzájomné poznanie a spoznávanie napomôže porozumeniu medzi nami.

Narodil som sa 25. marca 1956. Bola to Kvetná nedeľa, hoci ináč na 25. marca pripadá sviatok Zvestovania Pána. O týždeň na to, na Veľkonočnú nedeľu, som bol pokrstený.

Keďže očakávanie môjho narodenia bolo spojené s viacerými problémami a rodičia boli veľkí mariánski ctiteľia, po dvoch starších súrodencoch (Mária a Marián) rozhodli sa pri krste dať mi i druhé meno - Mária. Vraj od prvého okamihu som prejavil svoj temperament a tak rodičia veľmi prezieravo ma zverili pod ochranu sv. Jána Boscu.

V detstve popri všemožných vylomeninách som mal veľkú lásku ku kostolu. Už od štyroch rokov som si vydobil, že som mohol miništrovať a skoro na to sa stala mojou najobľúbenejšou hrou "hra na sv. omšu". Vďaka rozumnému vedeniu rodičov a veľkému pochopeniu som mal všetko potrebné a môj vzťah ku Kristovi mohol narastať. To vyvrcholilo v deň môjho prvého sv. prijímania, hoci som mal len 5 a pol roka.

Prirodzene, okrem týchto pekných stránok bol som aj riadny výmyselník a hlavne svojej mamke som pridal ne jeden šedivý vlas. I keď dodatočne sa mojím výmyslom i zasmiali, no akútne som jej ne jeden raz vyrazil dych.

Veľkým kameňom úrazu bola pre mňa škola. Niežeby začali školské povinnosti, ale nedokázala ma zachytiť. Prejavovalo sa to i na známkach a to už od prvej triedy. Už na konci roka som mal 2 z písania. Neskôr sa pridali problémy so slovenčinou a ruštinou, atď. Avšak ja som opakoval, že chcem na gymnázium. Nebyť náhody, že som bol riešiteľom matematickej olympiády, asi by som sa tam nebol dostal.

A tak začala kalvária na gymnáziu, kde mi hneď v prvom polroku hrozilo, že štúdiá aj skončím. Predsa som sa však preplazil nielen do druhého ročníka, ale čuduj sa svete i k maturite. Síce svojím maturitným vysvedčením sa nebudem nikomu chváliť, ale predsa bolo podmienkou pre prihlášku na vysokú. Avšak nie hocaké. A tak som sa tam dostal len na druhý pokus s ročnou prestávkou.

Predsa však som sa na vysokú školu dostal a opäť začali školské povinnosti. Geológia, ktorú som si vybral ma síce bavila, ale zas nie natolko, aby zaberala celý môj čas a teda opäť žiaden študentský lúmen. Veď v tom čase som mal už hodne vedľajších záujmov, predovšetkým kapucínsky kostol v Bratislave - jeho miništrantský a spevácky zbor. Čas mnohých aktivít, kto by si to i všetko pamätal. Môj život zásadne ovplyvnilo stretnutie s o. biskupom Korcom, ktorý bol mojim spovedníkom. Pod jeho vedením vznikol i celý plán ako vyštudovať teológiu, a teda odchod za hranice.

A tak v decembri 1985 som so speváckym zborom PKO Bratislava odišiel do Francúzska. Ešte toho istého roku som sa hlásil v Ríme u o. biskupa

Hrušovského, ktorý sa ma viac než otcovsky ujal. Tak začali moje štúdiá na Pápežskej Lateránskej Univerzite - filozofia, teológia a špecializácia Manželstvo a rodina.

Sedemročný pobyt v Ríme bol nabitý zážitkami, stretnutiami a aktivitou najrozličnejšieho druhu. Nemožno to tu ani pospomínať. Avšak nemožno nespomenúť aspoň stretnutia so sv. Otcom, o. kardinálom Tomkom a našimi slovenskými kňazmi, ktorí pracujú po celom svete. No i mnohé celocirkevné udalosti, ktoré som mal možnosť prežívať takto v centre kresťanstva iste ovplyvnili môj život.

Dňa 26. mája 1991 som bol sv. Otcom vysvätený za kňaza a hneď poobede som mal svoju prímichnú sv. omšu, pri ktorej bol slávnostným kazateľom o. kardinál Jozef Tomko.

V lete 1992 som nastúpil ako kaplán do Pezinka. Na jeseň 1993 som išiel ešte na pol roka do Rima a tam som ukončil štúdiá v špecializácii licenčnou prácou. Od marca som pôsobil ako kaplán ešte v Skalici a v júni som prácu s problematikou abortov obhájil.

V septembri som nastúpil do Smoleníc.

Som si vedomý zodpovednosti pred Bohom a tak Vás všetkých úprimne prosím o pomoc predovšetkým modlitbami. Som presvedčený, že nájdeme spoločnú reč i keď mám veľa svojich chýb. Dobrá vôľa mi nechýba a i snaha, aby všetky dobré iniciatívy už začaté, pokračovali a čo dobrého bude ešte môcť zaviesť, zavedieme.

Tak bratia a sestry, neďajte sa odradiť a hor sa do toho! Teším sa na Vašu spoluprácu.

Váš farár

Uvedomujem si veľkosť svätej omše ?

Ľudia sa vracajú z omše, zhovárajú sa a smejú sa. Sú presvedčení, že nevideli nič mimoriadne. Nezbadali nič, lebo sa neusilovali ničो vidieť. Sú si istí, že boli prítomní na niečom celkom prirodzenom. A predsa to, čo sa odohralo, čo len jeden jediný raz, stačilo by uviesť do extázy celý zamilovaný svet. Ľudia sa vracajú z "Golgoty" a rozprávajú o počasí. Táto ľahostajnosť im prekáža, aby sa "zbláznilli"! Keby im niekto povedal, že keď Ján a Mária zostupovali z Kalvárie, rozprávali sa o bezvýznamných veciach, neverili by. A oni robia presne tak. Ľudia, ktorí sa vracajú z omše, zúčastnili sa na poprave človeka a o krátky čas už na to vôbec nemyslia, aby nedostali závrat a nezomreli. Boli 35 minút v kostole a nepochopili, čo sa tam odohralo. Ľudia počávajú omšu pokojne, bez slz, bez vnútorného pohnutia. Je to "obdivuhodné". Čo by len bolo schopné ich dojať? Zaiste niečo banálne.

Svätý smutný je smutný svätý ! (Mládeži)

V poslednej dobe sa nám zdá, že život začína byť prázdny, nudný, bezvýznamný. Pochybuje sa dnes takmer o všetkom. O Bohu, o Cirkvi, o svete, poznaní, rodine, láske, spravodlivosti spoločnosti, atď... Vlny racionalizmu chceli priniesť slobodu ľudského myslenia a dnes už pomaly neveríme vlastnému rozumu. Ľudia sú často zamračení. Málokedy je vidieť niekoho bezstarostne žartovať a tak zabávať iných. Človek v snahe aspoň trochu vyprázdniť prázdnotu života začne piť, fajčiť, drogovať alebo neviazane žiť. A túto situáciu pociťujeme aj my, mladí. Prudko na nás dolieha vplyv tohto sveta. Priznajme si, či si niekedy nepovzdychneme "už ma to nebaví, je mi nanič, nemá to cenu .. ?"

V myslení dnešného človeka vznikajú dva extrémny. Jeden typ ľudí pozerá stále do minulosti a nostalgicky smúti za "zlatými časmi", ktoré boli kedysi. Druhí zas neustále pozerajú do budúcnosti a rozmýšľajú, aké veci budú uskutočňovať zajtra, ako zajtra bude všetko lepšie, ako zajtra ... A tak sa nám stáva, že "prespíme" celý život. Náš každodenný život je prázdny, lebo nám uniká prítomná chvíľa. Školský stereotyp nám "lezie na nervy", každodenné cestovanie nás unavuje, stále tie isté povinnosti nás deprimujú. Nevieme si totiž všimnúť veci a udalosti okolo nás a ustavične sme kdesi mimo. Kedy sme naposledy skúsili pozorovať na zastávke kvietok, strom či správanie nejakého človeka ... ? Takéto "zbytočnosti" nám unikajú. Potom sme prázdni. Keď sa s kýmisi rozprávam, myslím už na to, čo budem robiť o 2 hodiny, prípadne čo som prežil pred 20 minútami. Skúsil som sa už s niekým stretnúť skutočne tak, že som patril na chvíľu iba jemu? Zbadali by sme úžasnú veci a plnosť zážitkov v stereotypne dňa. Nenechajme sa strhnúť unudenosťou tohto sveta, ktorý sa musí utiekať k hororom a drogám, aby ešte čosi zažil.

No kresťan nemá len tento prirodzený dôvod k radosti. My totiž môžeme v každej prítomnej chvíli objavovať večnosť Boha, ktorý nás povolal k nádeji prevyšujúcej všetky túžby, ktoré môže mať súčasný svet. Povolal a povoláva nás ku konečnému Zjednoteniu vo večnosti Lásky. Toto nie je len nejaká utopistická mudrlantská vízia, ale skutočnosť, ktorá nás privádza k trvalej a pravej radosti. Očakávame totiž naplnenie všetkých našich životných snáh. Môžeme sa tešiť aj z toho, čo sa nám už zrušilo, lebo v Bohu je zachované všetko, čo sme konali s láskou. Nemusíme čakať na veľké skutky alebo na lepšie časy. Pre kresťana je každá chvíľa podnetom, aby znovu začínal, aby stále rástol. Veď u Boha máme zástanca, ktorý sa prihovára za nás a tak i naše pády, chyby a utrpenia majú byť vývojovými krokmi, ktoré nás pohýňajú k dosiahnutiu svetla Božej lásky.

Sviatky Všetkých svätých a Pamiatka zosnulých pôsobi na začiatku novembra dosť studeno a trnavo. Má však byť predovšetkým upozornenie: "Ustavične sa radujte. Opakujem, radujte sa ustavične!"

A ešte niečo. Ak budeš smutný, urob niekomu radosť a tvoj smútok pomíne.

(JV)

Častkovce

V posledné júlové ráno bola smolenická zastávka zaplnená viac ako inokedy. Prečo? Smolenické staršie deti sa vybrali do tábora, aby spoločne prežili dni plné slnka, radosti a Božej lásky.

Cesta autobusom i vlakom ubiehala rýchlejšie ako rýchlo a my sme sa ani nenazdali a boli sme v Častkovciach. Vybielený kaštieľ nás vítal a my sme doň radostne vhupli. Veď celý týždeň budeme bývať v ozajstnom kaštieli. Po chvíľach oddychu sme sa dali hneď do práce. Rozdelili sme sa na skupiny a boli z nás saleziáni, uršulínky, františkáni, klarisky a mariánky. Každá skupinka či tzv. rehoľa mala svoje farebné tričká a vlastnoručne si vyrobila vlajku. Počas týždňa každej skupine patril jeden deň so svojou osobitnou úlohou. Pochodili, prelezli, preplávali, presmiali, premodlili a prespievali sme celé dni. Či už to bola dobrodružná cesta na vrch Plešivec, pri ktorej slniečko nešetřilo ani Smoleničanov a vodička žiadna. Aj tej sme sa dočkali v podobe zavlažovacích zariadení na ihrisku. V utok nás milo prekvapil návštevou náš dôstojný pán, ktorý nás vyspovedal, odsľúžil sv. omšu a priniesol nám i sladkú maškrtku. Horúce slniečko nás vrátilo do vody a my sme neodolali krásnemu jazeru Zelená voda. Po márných pokusoch utopiť hlavného vedúceho, ktorý odvážne odolával, sme si dopriali studené nanukové osvieženie. Ale nielen zábava patrila k táboru. O tom svedčila i po-

moc v miestnych rodinách.

Táborovým poslaním bola jednota. Jednotní sme boli dosť najmä pri raňajkách, obedoch a večeri, kde všetkým zostali jednotne čisté taniere. Nemalú zásluhu na tom mala i naša kuchárka teta Vitteková, ktorá nám výborne varila. Čo by sme tak bez nej boli robili? Ale nie len z chleba je človek živý. A na to sme nezabúdali. Každé ráno a večer sme sa v kaplnke kaštiela stretávali pri spoločnej modlitbe. Veď všetku tú radosť nám dal Pán. Treba mu za to ďakovať. A my sme sa podakovali spevom v piatok na sv. omši v Podolí, kde nás pozvali milé sestričky mariánky. Odpovedali nám i na naše zvedavé a "duchaplne" otázky o ich reholi.

Akýmsi vyvrcholením bola piatková nočná hra, ale tu si musel každý aj zaslúžiť počtom bodíkov, ktoré si starostlivo zbieral počas celého týždňa za rôzne úlohy. I tu sa ukázala jednota a spoločnými silami sme zvládli náročné úlohy nočnej hry a o tretej hodine ráno unavení, ale spokojní sme za-

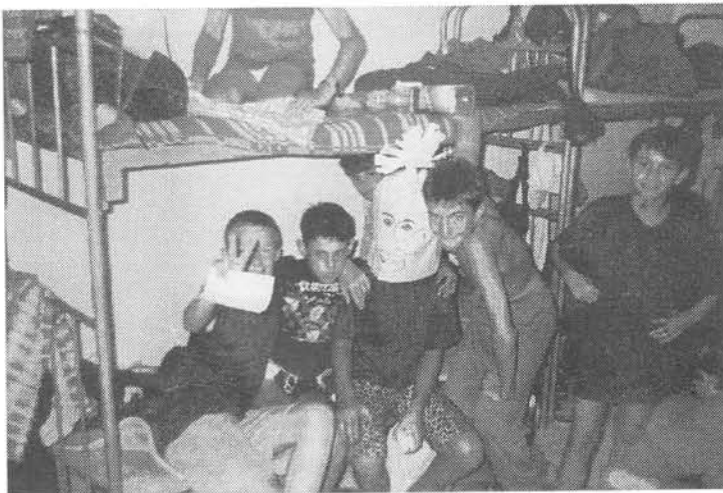
spinkali. Ešte karneval s naozaj originálnymi maskami (a nezaostávali ani vedúci), táborák a posledná noc. Nedefná sv. omša, balenie, posledné upratovanie a cesta domov.

Všetky zážitky sa tu nedajú opísať a tak spomíname na spoločné modlitby, táborovú hymnu, "spolkové" tričká, silencium, služby s originálnymi názvami, "Báthoryčku", večerné uspávanky i slovka na spoznanie našich chýb a nedostatkov.

Tešíme sa na budúci tábor.

Vďaka Ti, Bože, za krásny táborový týždeň.

M. + M. G.

ZREL KRÁĽOVNÚ MÁRIU FATIMSKÝ KRAJ...

Všetko sa to začalo oznamom vdp. Mrvu v jedno krásne nedelne ráno: "Kto má záujem ... organizujeme púť do Lúrd a Fatimy...". Koho tento oznam oslovil a komu dovoľovali finančné možnosti, ten sa stretol s ostatnými 8. septembra t. r. vo farskom kostole, aby sv. omšou s požehnaním Nebeského Otca a pod ochranou Nebeskej Matky nastúpil na dlhú, niekoľkotisíc kilometrovú cestu na miesta, kde sa Panna Mária zjavila malým nevinným deťom a prostredníctvom nich nám oznámila svoje poslanstvo. Na veľkú radosť všetkých sme ešte v Bratislave "vyzdvihli" vdp. dekana, ktorý bol našim duchovným otcom po všetky dni púte. A mohli sme cestovať. Po noci strávenej v autobuse sme v dopoludňajších hodinách navštívili talianske mesto Miláno, známe okrem iného aj gotickým dómom a preslávenou La Scalou - divadlom, kde svojim zvučným hlasom upútal návštevníkov aj náš Peter Dvorský. Poobede sme strávili v známom prístavnom mestečku San Remo, kde sme si mohli oddychnúť, popozerať centrum, prísť, okúpať sa (kto chcel) a načerpať sil na ďalšiu cestu. Na tretí deň sme docestovali do najznámejšieho pútnického miesta Lúrd, ktoré je označované ako svetové miesto modlitby. Je ťažko opísať tieto miesta a zážitky s nimi spojené, či už baziliku, jasyňku Zjavenia, baziliku Pia X., ktorá pojme až 36 tisíc ľudí a kde sme sa zúčastnili medzinárodnej sv. omše, rodný dom Bernadetkin, aj žalár, kde bývala s rodičmi v rokoch, keď sa jej zjavila Panna Mária, požehnanie chorých, sviečkový sprievod, križovú cestu... Tu človek vidí, koľko je na svete bolesti a utrpenia, tu si uvedomuje hodnotu zdravia a ďakuje Pánu Bohu za tú milosť, že je zdravý. Ale vidí tu aj nesmiernu lásku, obetavosť, solidarnosť a hlavne pomoc a tak spojení LÁSKOU v jednu veľkú rodinu zamýšľal sa nad Máriiným poslanstvom -

MODLITBA, POKÁNIE - LÁSKA ! Veď Panna Mária sa usmieva na všetkých!

Ďalšou zastávkou bola Fatima - mestočko v neúrodnej drsnej portugalskej zemi, kde sa Panna Mária zjavila 3 pastierikom - Františkovi, Hyacinte a Lucii. Privítali nás a ubytovali usmiate rehoľné sestry, len kúsok od baziliky. Nevieť ako na iných, ale na mňa Fatima zapôsobilá svojím tichom, jednoduchosťou a zbožnosťou. Aj tu človek ťažko dokáže opísať svoje myšlienky, pocity a zážitky, keď chodí po tých posvätných miestach... Bazilika, kde naši miesto posledného odpočinku František a Lucia, miesto zjavenia, ku ktorému vedie chodník, po ktorom ľudia na kolenách prosia za odpustenie hriechov (je dojímavé vidieť 4-ročné dievčatko, ako vedie, resp. pomáha svojej mame), rodné domčeky Hyacinty, Františka a Lucie a tiež Križová cesta. Prípadali sme si ako v Jeruzaleme na miestach, kadial prechádzal Pán Ježiš s križom na pleciah až na

Golgotu. A všade nás sprevádzalo Máriino poslanstvo - MODLITE SA, RUŽENEC A ČIŇTE POKÁNIE - aby sa svet obnovil, obrátil k Bohu. Pochopili sme, že sa nemôžeme spoliehať na iných, musíme začať hneď a hlavne od seba...

V jedno popoludnie sme si pozreli ešte Atlantik, veď možnosť vidieť oceán (niektorí sa dokonca aj kúpali) sa nám nenaskytá každý deň. A potom cez Lisabon, Madrid k Barcelone (teda skoro cez celé Portugalsko a Španielsko) do kláštora Montserrat, nazývaného aj jedným zo symbolov Katalánska. Prišli sme sem až večer na sviatok Patrónky Slovenska Sedembolestnej Panny Márie s otázkou, kde budeme mať sv. omšu. Vyriešili sme to jednoducho, po príklade prvých kresťanov sme sa stretli v jednej izbe a tam slávil sväté tajomstvá. Na druhý deň sme samozrejme nezabudli navštíviť Čiernu Madonnu, Patrónku Kataláncov. Každý Jej mal čo povedať, každý Ju chcel o niečo poprosiť...

Poobede sme strávili prehliadkou Barcelony a jej pamiatok. Nasledujúce ráno nás zastihlo už na francúzskom území a ďalšom pútnickom mieste La Salette. Predstavovali sme si všeličo iné, len nie cca 2000 m výšku, zimu a sneh. Takže náš pobyt tu sa skrčil na prehliadku baziliky, sv. omšu, miesta zjavenia a Križovú cestu. Len odkaz Panny Márie bol ten istý - MODLITBA a POKÁNIE.

Po nočnom odpočinku v Grenobli a prehliadke mesta Ženevy vo Švajčiarsku sa naše mysle už upriamovali na domov. Po zdolani výše 7000 km, 11 dňoch s novými zážitkami s vnútornými obráteniami, a radosťou v srdci sme docestovali domov, aby sme povzbudili, potešili a snažili sa Máriino poslanstvo - MODLIT SA, ČIŇT POKÁNIE A MILOVAŤ - preniešť a uskutočňovať prakticky v každodennom živote.

Na záver vďaka všetkým, ktorí túto púť zorganizovali a pripravili, vďaka Nebeskému Otcovi za krásne počasie a Pannu Máriu za ochranu počas tejto púte.

AVE MARIÁ !

D. J.

Mládež a prázdniny

Obrovské vaky, spacáky, lopty, taška liekov a 11 mladých usmiatych tvárí v rýchliku smerujúceho do Ružomberka. Takto sa začala naša týždenná výprava za poznávaním krás Slovenska. Naším cieľom bola malá dedinka Vlkolinec, ležiaca medzi vrchmi Veľkej Fatry. Po namáhavom výstupe z Bieleho Potoka sme sa ocitli v dedinke so samými drevenicami. V tej našej nás už čakala mladá mamička s piatimi deťmi, s ktorými sme sa mali deliť o prístrešie. A aby nám to nebolo málo, dostali sme ešte jednu drevenicu. Tak sme sa stali na týždeň obyvateľmi Vlkolinca. Okrem elektriny tu nemajú žiadne výdobytky modernej doby. Ak sme chceli vodu, museli sme si ju nábrať ako všetci ostatní zo starej studne uprostred dediny. Vodovod by ste tam márne hľadali. A načo aj, veď cez celú dedinu tečie potok. Ten nám slúžil ako umyváreň, kúpeľňa i práčovňa. Neprišli sme sem však leňošiť. Tešili sme sa na tú krásu hôr, čo pre nás pripravil Stvoriteľ. Naším horským vodcom sa stal Tibor. Pretože však nie je vyznavačom turistických značiek a chodníkov, chodili sme len tadiaľ, kadiaľ chodili medvede a srnky. Hoci sme sa vracali unavení a zničení, mali sme kopec krásnych

zážitkov. Nezanedbávali sme ani vodné športy. Najprv sme to skúšali na kúpalisku na Maline. Keďže sme však domov nechceli prísť ako cencúle, tak sme dali radšej prednosť Hrabovskej priehrade. Každý večer sme sa stretali s ostatnými obyvateľmi dedinky pri Pánovom stole v malom kostolíku. Našej pozornosti neušlo, že na sv. omšu chodí veľa detí. Stačilo pár úsmevov a milých slov a už boli všetky nastahované v našom dvore. Razom sa z nich stal malý detský zbor, s ktorým sme už na druhý deň spievali pri sv. omši na Pánovu slávu. Našli sme tu veľa priateľov. Tými najbližšími nám však boli práve členovia krásnej mladej rodiny, bývajúcej s nami. S nimi sme spoločne trávili naše večerné chvíle. Únava i slnko urobili svoje a tak niektorých navštívili i zdravotné ťažkosti. Taška s liekmi však bola v pohotovosti a po dobrej skúsenosti z tábora bolo pre nás hračkou poradiť si i s týmto problémom. Bodkou za každým dňom bola spoločná modlitba sv. ruženca. Týždeň ubehol ako voda. Oddýchli sme si a nabrali veľa nových síl potrebných na to, aby sme celý rok mali z čoho čerpať. Vďaka Ti, Pane, za plnosť darov, ktoré si pre nás pripravil.

Letný rozprávkový tábor

A bol tu ďalší prázdninový deň, no tento nebol len taký obyčajný, pretože práve vtedy, 17. júla sme sa vybrali do nášho rozprávkového tábora. Prečo rozprávkového? Na to by každý prišiel sám, keby uvidel kaštieľ, ktorý sa stal na celý týždeň naším domovom. V deň nášho príchodu sme sa dopočuli od dievčiny rozprávačky, že v rozprávkovej ríši nie je všetko v poriadku. Vládne tam kráľovná Zloba a preto sme nelenili a celý týždeň zvädzali dlhé ťažké boje proti nej. Aby sme boli silnejší, rozdelili sme sa do dvoch skupín - rozprávkových ríš, na čele ktorých stáli vedúci. Ako každé poriadne kráľovstvo sme mali vlastný znak a zástavu a všetci spoločnú hymnu. Spoločnými silami sme našli soľ v podobe

dobrych skutkov, napravili pyšného princa, ktorý nechcel oslobodiť princeznú, premenili drevený princov meč, aby mohol oslobodiť Šípovú Ruženku. No na takéto veľké boje sme si museli oddýchnuť a dobre sa pripraviť na ďalší deň. Našou každodennou posilou bola modlitba v kaplnke a občas i sv. omša, na ktorej sme si zaspievali. Na kúpalisku, či výle-

toch sme sa radili na ďalšom postupe v boji proti zlu. No najväčšou skúškou bola nočná hra na Čachtickom hrade, kde sa malo rozhodnúť, kto vyhrá. Kráľovná Zloba alebo my, bojovníci Dobra. Naše skutky, ktoré predstavovali krúžky, nakoniec prevážili Zlo. Dievčina rozprávačka, ktorá nás prvý deň poprosila o pomoc bola šťastná, že v nás našla takých ochotných bojovníkov. Po náročnej hre kde sa vzal, tu sa vzal, jeden traktor pred nami stál. Milí ujovia nás zviezli ááááá pred náš kaštieľ. Na druhý deň sme si pospali trochu dlhšie a pustili sa do upratovania. Naše rozprávkové putovanie sme zakončili modlitbou vďaka a chvály za všetko, čo sme prežili. Pred kaštieľom poslednýkrát zaznela naša hymna a spoločne sme sa vybrali do našich malých "kaštieľov" k našim mamám kráľovňám a otcom kráľom. Dobre vieme, že Zloba je prefikaná a v žiadnom prípade sa nevzdáva. Hoci my sme ju na Čachtickom hrade premohli. Možno toho Zloba ešte veľa popácha ale už nie u nás, pretože my už vieme, kto nás pred ňou ochráni. Je to predsa Ten, ktorý prvý zvíťazil nad zlom, keď obetoval svoj život za nás. Už sa teším na budúce zdolávanie prekážok v tábore. Aj vy, deti?

M. Š.

Pán má prísť k nám.

"Zvončeky vianočné, znejte krajinou"...

Však ste si, milé deti, hneď spomenuli na Vianoce. Stromček, darčeky, zvončeky, jezuliato, pastieri, anjeli, koledy...všetci sa už veľmi tešime. Keby som sa vás spýtal, čo sú Vianoce, určite by ste všetci odpovedali správne. Na Vianoce si pripomíname narodenie Ježiša Krista. Veľmi správne. Ale naozaj iba pripomíname?

Dávno predtým, ako prišiel Boží syn sem k nám na zem, predpovedali jeho príchod proroci. Ľudia čakali dlho, predlho na Spasiteľa. Čakali kráľa mocného a múdreho. On však prišiel nečakane za tmavej noci, do zimy, vyhnanej, bez slávy. Prišiel ako celkom obyčajné malé dieťaťko uplakané a odkázané na teplé mamine ruky. Toto že je ten prislúbený kráľ? Takejto rozprávke predsa nikto neuverí. A oni ho neprijali. Iba niektorí uverili, že je to naozaj on. Boli to tí, ktorí svoje srdcia nemali zafarbené bohatstvom, pýchou a klamstvom, ale ich mali vždy pripravené počúvať Boží hlas. A oni ho počuli tej noci, keď sa Ježiš narodil. Počuli spev anjelov, ktorí oznámili jeho príchod na svet. A hoci mu mnohí nemali čo dať, prišli sa mu aspoň pokloniť.

Hoci to bolo všetko veľmi dávno, táto história sa opakuje znovu. Sám Pán Ježiš povedal, že príde opäť, v sláve na konci vekov. Kedy to bude? To nevieme. Preto máme byť pripravení. A čo vy, deti, ako sa pripravujete na jeho príchod? Koľkí z vás si aspoň niekedy spomenú na to, že Ježiš môže prísť každú chvíľu? A On naozaj prichádza stále. Ibaže my patríme práve medzi tých, ktorí ho čakajú len ako mocného kráľa a preto nevidia, že je už tu. On prichádza vždy, keď si naňho čo len pomyslíme. Prichádza do ľudských srdiec ako do Betlehema, klope a čaká, či mu niekto otvorí, alebo ho vyženie. Koľkokrát prišiel v podobe mamy, otca, v podobe chorého starého človeka alebo kamaráta, ktorý potreboval pomoc. Lenže, pre nás to veľakrát boli len mama, otec, kamarát, či chorý človek, len nie Ježiš. Ten predsa príde v sláve. Mýlime sa. On prichádza vo všetkom a vo všetkých, len ho treba hľadať úprimným srdcom. Každý rok pred Vianocami sa vždy akosi viac hovorí o Kristovom príchode. Je to doba adventu, kedy by sa mal každý zamyslieť nad tým, či je naozaj pripravený na Pánov príchod. I vy, deti. Že neviete ako na to? Nie je to až také ťažké. Skúste byť len trochu vnímavější a ochotnejší. Pomôžte doma, v škole, kamarátom. Ale nie s nechutou, ale s radosťou a úsmevom. Nezabudnite na dobré skutky, poslušnosť, usilovnosť a modlitbu. Vianoce sú blízko. Ježiš sa narodí v srdci každého dobrého človeka. On príde zaklopať aj na tie vaše. A len od vás závisí, či tam nájde špinavú a studenú mašťal alebo čistú a teplú izbičku s mäkkou koľskou.

animátorka Iveta

Z histórie školy v Smoleniciach

(dokončenie)

Po oslobodení v r. 1945 sa otázka meštianskej školy stala aktuálnou. Na žiadosť občanov Poverenictvo školstva a osvety povolilo otvorenie Štátnej meštianskej školy v Smoleniciach. Riaditeľom bol menovaný odborný učiteľ Leopold Ševčík, ktorý urobil všetky

prípravy na včasné otvorenie školského roka. Vyučovanie sa začalo dňa 4. sept. 1945 s 8 triedami a 387 žiakmi. Najprv sa učilo v budove národnej školy a dve triedy boli otvorené v starej škole oproti fary. Dňa 9. nov. 1945 po odchode ČA z kaštieľa, nastahovala sa škola do jeho miestností.

V dôsledku novej organizácie školstva podľa zákona č. 95/48 bola Štátna meštianska škola v Smoleniciach dňom 1. sept. 1948 premenovaná na Strednú školu v Smoleniciach so štyrmi triedami a piatimi pobočkami. Riaditeľa Leopolda Ševčíka vystriedal odborný učiteľ Martin Pavlík, ktorý viedol školu do 31. augusta 1953.

V dôsledku zlúčenia Národnej školy (1.-5.roč.) s Osemročnou strednou školou v Smoleniciach sa stáva riaditeľom František Kučera. Od 1. februára 1961 dostáva škola nový názov - Základná deväťročná škola v Smoleniciach. Škola mala vtedy 9 ročníkov, 13 tried a 404 žiakov. V tomto roku pôsobilo na škole 18 učiteľov. V decembri 1960 v prízemných miestnostiach školskej budovy bola zriadená školská stravovňa pod vedením odborného učiteľa Štefana Jastrabíka. Kultúrna úroveň obce sa meria i podľa toho, koľko vzdelaných ľudí dala tá ktorá obec pre národ. V rokoch tridsiatych a neskoršie už viac Smoleničanov bolo a je na vysokých školách, a tak v súčasnej dobe sa Smolenice môžu pochváliť, že dali pre našu spoločnosť niekoľko učiteľov, profesorov, lekárov, právnikov, inžinierov - strojníkov, chemických, elektrotechnických i jadrovej fyziky.

(M.J)

Som pozvaný

Človeka vždy vzrušovala otázka: Aký je Boh, kde ho možno nájsť? Aký je jeho obraz? Hľadali obraz Boží v prírode. Ale aká je príroda? Voda niekedy zatopí celé osady. Prichádzajú zemetrasenia, ktoré ničia celé mestá. Ak by príroda bola Bohom, tak je Boh nemilosrdný. Iní hľadali Boha v dejinách. Ale čo sú to dejiny? Vojny, revolúcie, zrada. Ak by sa Boh prejavoval skrze dejiny, potom by sme Ho museli považovať za nášho nepriateľa. Ježiš nám hovorí: "Boha nikto nevidel." Jedine Syn, jedine Ježiš je nám schopný ukázať Jeho obraz. Boh všetkých volá, Boh volá slovami prorokov, apoštolov, volá kázňami, čítaním Svätého písma, volá nás nečakanými udalosťami, volá nás chorobami, naším svedomím. Má k tomu

tisíce spôsobov a možností.

V Lyone žil človek, ktorý sa nevedel rozhodnúť k rozhodnému kroku. Na ceste sa stretol s jedným kňazom, ktorý sa pripravoval k chorému. Náš človek rýchlo vkľzol do jednej bočnej uličky, aby sa vyhol kňazovi, ale ten práve do tej ulice zašiel. Dotyčný zostal stáť pri bráne a myslel si, že kňaz prejde okolo neho a pôjde ďalej. Ale naraz vidí, že dotyčný kňaz sa približuje k nemu. Tak sa zľakol, otvoril bránu a vyšiel na poschodie. Čudné bolo to, že kňaz ide hore schodmi. A tak vyšiel až na posledné poschodie a tam hľadal úkryt. Jedny dvere boli otvorené. Vošiel do nich. Za krátku dobu na tieto dvere ktosi zaklope. Je to dotyčný kňaz. Pýta sa: "Kde je chorý?" Tu je chorý." Ukáže na seba a vyspovedá sa. Zdalo sa mu, ako keby ho Boh neustále sledoval, volal. A teraz ho aj našiel. Chodte do mojej vinice a potom vám dám, čo si zaslúžite. Teda nebo nedo-

stane zadarmo. Pre nebo sa treba namáhať. Pozvanie je zadarmo. Nebo si treba zaslúžiť. Na mnohých miestach je to tak, že sú trezory, ktoré majú dva kľúče. Jeden kľúč má riaditeľ, druhý má pokladník. Trezor môžu otvoriť len spoločne. Tak je to aj s Nebeským - Božím kráľovstvom. Jeden kľúč má v rukách Kristus. Je to pomáhajúca milosť. Druhý máme v rukách my. Je to naša spolupráca. Ježiš nás prirovnáva k robotníkom vo vinici. Práca vo vinici je ťažká a namáhavá. Treba kopať, treba strihať, inak by vinohrad zarástol burinou. Aj naša duša by zarástla burinou, plevelom, ak by sme sa nesnažili vytrhávať z nej zlé vlastnosti. Preto Ježiš hovorí: "Kráľovstvo Božie trpí násilím." My, kresťania však vieme, že náš život má zmysel, že sa nesnažíme nadarmo, že naše dni sa nemíňajú nezmyselne. Ježiš hovorí: "Stojím pred dverami a klopem. A dvere, na ktoré klopem, treba otvoriť."

Odpoveď na Božiu ponuku

Ludské rozumkovanie a Božia múdrosť, ako sa javí v biblickom zjavení, stoja niekedy v ostrom protiklade. Už apoštol Pavol upozorňoval na to novoobrátencom. Odporúčal im, aby sa nedali zviest' svojimi skutočnými alebo domnelými vedomosťami, lebo sú pred Bohom často hlúpostou. A naopak, ľudia v mene svojej prezieravosti nezriedka zavrhnú Božiu múdrosť. Každý človek, ktorý nekoná inštinktívne, sa často dostane na rázcestie. Buď vlastné názory alebo Božie zjavenie. Buď ľudské vedomosti alebo Božia múdrosť. Buď autorita Boha alebo autorita človeka. Buď - alebo.

Keď sa Ježiš so svojimi učeníkmi nachádzal osamote, odhalil nič netušiacim apoštolom tragický koniec svojho účinkovania: "Pôjdem do Jeruzalema, kde ma čaká utrpenie a poprava na kríži." Pridal síce aj slová o zmŕtvychvstaní, ale tie apoštoli pravdepodobne nebrali veľmi vážne. Reakciu dvanástich, ktorí opustili svojich najbližších, svoje domy a už druhý rok chodia s Ježišom, si ľahko môže každý predstaviť. Dovtedy ho ešte nikdy nepočuli rozprávať na túto tému. Nechápali, ako by mohol Mesiáš, ktorý je predsa mimoriadnym Božím vyslancom a chránencom, trpieť a hanebne skončiť na kríži ako otrok alebo zločinec. Božie plány a ľudské sny znova narazili na seba. Apoštoli znova prehovorili ústami Petra: "Pane, mal by si urobiť nejaké opatrenia proti svojim nepriateľom a ich intrigám. Ukáž, že si Mesiáš, že Boh je na tvojej strane. Musíš byť opatrnejší, prípadne prejsť do protiútoka." Peter tu vystupuje v

úlohe človeka rozumkára, ktorý by chcel radit aj Bohu. Ježiš reagoval tvrdým spôsobom, akým sa na púšti obrátil na diabla: "Chod' mi z cesty, satani!" Touto rečou Ježiš apoštolom, ktorí ešte priveľmi milovali pohodlie, dobré meno, spoločenské uznanie a prestíž, vyrazil dych. Chcel, aby vedeli na čom sú, aby sa pripravili na ťažkosti. Kto vykročí za ním, bude musieť niečo zniesť. Lebo osud Krista a ozajstného kresťana sú veľmi podobné. Kresťanstvo spôsobilo svojím vstupom do stredovekého sveta mravnú revolúciu. A tak to bude vždy. Kristus bude v dejinách vždy kameňom úrazu. Kresťan sa v každej epoche tak či onak dostáva na rázcestie. Buď ponuka Krista alebo svedomia alebo hlasy sveta, verejnej mienky, módy... Ježiš apeluje na našu schopnosť logicky uvažovať, keď hovorí: "Čo vám to osoží? Čo človek ponúkne Bohu, keď sa raz pred neho postaví?"

Smolenický festival kresťanskej hudby '94

4. september 1944 - spomínate si ešte? Som si takmer istá, že viacerým z vás sa tento dátum spája so smolenickými hodami. A máte pravdu, ale treba k tomu ešte niečo dodať. Viete čo? No predsa Smolenický festival kresťanskej hudby '94. Znie to celkom pekne, no málokto vie, čo všetko sa za tým skrýva. Práca, obeta, námaha, neistota, nervozita, tréma, ale aj úsmev, radosť, dobrá nálada, život. Toto všetko patrí k festivalu. Stojí to však za to. Posúďte sami!

Oficiálny začiatok mal byť o 15.30 hodine. Asi sa začudujete, ale tentokrát sme sa snažili byť presní. Všetci sme už boli pripravení až na Ďuriho, ktorý kdesi zmizol. No napokon sa predsa len objavil hoci v trochu nezvyčajnej polohe a začiatok sme zvládli. Pozvanie na festival prijali zbory z Horných a Dolných Orešian, Majcichova, bratia bohoslávci z AMFORTASU a tiež domáci Smoleničania. Prekvapili hlavne Hornoořešanci so svojim muzikálom na tému rodina. Myslím, že dalo veľa námahy nacvičiť takú úžasnú vec a potlesk ktorý zožali, im určite právom patril. Prirodzene aj ostatným zborom patrí uznanie a chvála. S Božou pomocou bol tohtoročný festival pekným zážitkom a zostáva nám iba dúfať, že ten budúci bude ešte lepší.

(E.G.)

Perličky

zo

školskej

lavicečky

Ako pomáhal Ježiš ľuďom?

- rozdával im chlieb a maslo
- umýval im nohy
- premenil chleba na chleby a sardinku na sardinky

Kedy má človek chorú dušu?

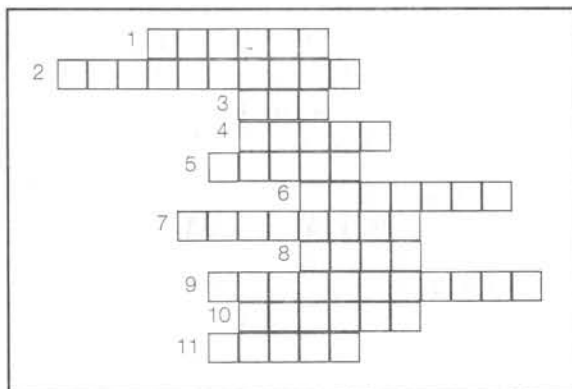
- keď má angínu

Čo urobíme po odpustení hriechov?

- ideme v pokoji

Čo zapríčiňuje hriech?

- to, že ma vyvoláva zlý duch

KRÍŽOVKA

Myšlienka od sv. Augustína: "Kto hľadá Boha,"

1. Známe slovenské pútnické miesto
2. Chválospev Panne Márie
3. Mesiac zasvätený Panne Márii
4. Aká je mariánska farba
5. Kto bol 13-ty apoštol
6. Ktorú modlitbu sa modlíme tento mesiac
7. Kto predstavil Pavla apoštolom
8. Čo znamená anima (lat.)
9. 7. Božie prikázanie
10. Boží dom
11. Miesto, kde sa postil Pán Ježiš

Treba vychádzať z rodiny

Dnes je povolání stále menej. Analýza krízy je dosť zložitá. Jedným pólom, o ktorom treba uvažovať, je určite rodina. Jediným povolaním, bolo povolanie Ježišovo. Boh chcel, aby sa narodil v obdivuhodnej rodine. V rodine v ovzduší viery, úprimnej lásky, veľkodušnej pozornosti na Božie iniciatívy: "Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že musím byť tam, kde ide o môjho Otca?" (Lk 2, 49) Povolanie sa rozvíja v srdci otvorenom, bohatom na ideály, hľadajúcom dobro, solidárnym s bratmi a ochotnom obetovať sa. Kde mladík začína rásť v týchto hodnotách? V rodine! Svätýňou budúcnosti je rodinné

spoločenstvo. Dnes, v sekularizovanej spoločnosti rodina žiaľ stratila súdržnosť a kvalitu. A je to na škodu samého života a plodnosti povolání. V individualizmom a egoizmom rozloženom ovzduší ťažko vychovávať k pravej láske. Čo treba robiť? Treba čo najviac uprednostňovať obnovenú rodinnú pastoráciu. Apoštolská exhortácia "Familiaria consortio" v tejto veci udáva smer a nalieha na spoločenstvo medzi manželmi, obranu života, kvalitu výchovy, sociálnu spoluzodpovednosť a účasť na spásnom poslaní. Otvorme rodinu svetlu evanjelia od prípravy na manželstvo až po vzrast vo vernosti, až po očistenie lásky a radosťné dospievanie detí. Aké potešiteľné je myslieť na matku Margitu a Jána Bosca, na matku Moniku a jej Augustína! Rodina bez detí a bez povolání sa stá-

va krátkodobým spolunažívaním ako poľná tráva, ktorá vädne a usychá. Už to nie je živá bunka spoločnosti. Dáva láske zvädnúť. Kríza povolání je dnes veľmi vážnym problémom rodiny. Všetci sme povolání hľadať východisko. Žiada to od nás budúcnosť. Výchova veriacich laikov, kultúrna a náboženská činnosť, projekty pastorácie mladých musia byť úzko späté s obnovou rodiny. Dnes je to neodkladná úloha pre všetkých. Na práhu novej historickej epochy treba sústrediť najlepšie sily na tento strategický bod. V synode v roku 1980 jeden biskup povedal: "Rodina je malá, ale je v nej viac energie ako v atóme. Cirkev môže z miliónov skromných rodinných ohnísk vyvinúť obrovskú silu lásky, ktorá je potrebná na to, aby sa stala sviatosťou jednoty medzi ľuďmi."

Čo, kedy, kde ?

Stretnutia detí v Smoleniciach

1. - 3. roč. ZŠ (všetci)	- pondelok o 15.30 hod.
starší chlapci	- pondelok po sv. omši
miništranti	- streda po sv. omši
7. - 8. roč. ZŠ (dievčata)	- štvrtok po sv. omši
4. - 6. roč. ZŠ (všetci)	- piatok 16.00 hod.

Všetky stretnutia sú vo farskom stredisku.

Stretnutia detí v Neštichu

5. - 8. roč. ZŠ (dievčata)	- pondelok o 17.30 hod. vždy	v nepárny týždeň
1. - 4. roč. ZŠ (dievčata)	- streda o 17.30 hod. vždy	v nepárny týždeň
1. - 8. roč. ZŠ (chlapci)	- streda o 17.30 hod. vždy	v párny týždeň

Všetky stretnutia sú v budove starej školy.

Stretnutia mládeže

V piatok po sv. omši vo farskom stredisku.

Skúška detského spevokolu - v stredu o 16.15 hod. vo farskom stredisku

Milí miništranti !

Ťažko na nás doľahla správa, že náš bývalý dôstojný pán Miloslav Mrva bol povolán do seminára, čo znamenalo jeho odchod zo Smoleníc. V minulých číslach vás sprevádzal náš dôstojný pán a odtiaľ sa k vám budem prihovárať ja. Hovorím k vám ako váš priateľ a kolega. Asi sa chcete o mojom miništrantskom pôsobení dozvedieť niečo viac.

Začal som miništrovať v 6. ročníku ZŠ v roku 1992. Odvtedy ma miništrovanie lákalo čoraz viac a viac, takže onedlho som cez letné prázdniny začal miništrovať aj v Dolných Orešanoch, kde býva moja stará mama.

Moja mama mi niekedy hovorí: "Načo miništruješ, veď aj tak si zlý ako čert" alebo "Ty tam chodíš iba pre peniaze." Ale ja v skutočnosti miništrujem preto, lebo keď som blízko pri oltári, dostávam od Pána Ježiša veľký pokoj a robí mi radosť, že pri sv. omši zastupujem anjelov. Pokúsme sa vo všetkom nasledovať Dominika Savia.

V mesiaci septembri si výborne počínali Lukáš Lančarič a Maroš Vajsábel.

Pane, daj, aby sa jeden z nás stal kňazom.

(MV)

Prišli odišli spoločne vykročili.

(od 6.6. - 27. 10. 1994)

V tomto období v našej farnosti boli pokrstení :

1. Jakub Slabý, syn Pavla a Ivany r. Bošňáčkovej, krst 26. 5. 94.
2. Luboš Símek, syn Petra a Heleny r. Holkovéj, krst 11. 6. 94.
3. Robert Branič, syn Lubomíra a Drahoslavy r. Krištoľkovej, krst 27. 6. 94.
4. Lanča Augustínová, dcéra Ladislava a Jany r. Slobodovej, krst 16. 7. 94.
5. Radoslav Špot, syn Juraja a Jitky r. Belicovej, krst 16. 7. 94.
6. Marek Vožár, syn Pavla a Aleny r. Buasovej, krst 23. 7. 94.
7. Juraj Hubinský, syn Juraja a Ivety r. Cibulkovéj, krst 30. 7. 94.
8. Matej Daniš, syn Jozefa a Moniky r. Sedláčkovej, krst 30. 7. 94.
9. Jaroslav Belica, syn Jaroslava a Henriety r. Horváthovej, krst 31. 7. 94.
10. Miriamma Pavlíková, dcéra Miroslava a Daniely r. Dvorčáčkovej, krst 25. 9. 94.

Stalo sa v obci.

V mesiaci októbri sa dal do užívania vodovod v uliciach SNP, Obrancov mieru, Štefana Baniča, Jahodnícka a kpt. Nálepku.

V novembri bude dokončená prvá časť komunikácie na Budovateľskej ulici ako i splašková kanalizácia druhej časti tejto ulice.

V októbri bola uvedená do užívania nová splašková kanalizácia zo Smoleníc na čistiareň odpadových vôd v Chemolaku a. s. Pri tejto príležitosti bola zrušená bývalá čistiareň odpadových vôd v areáli ZŠ.

V novembri začnú lekári pracovať v nových priestoroch, nakoľko budú odovzdané do užívania nové ambulancie pre lekárov v prístavbe MŠ.

24. októbra bola znova otvorená lekárňa v Smoleniciach.

(A.G.)

11. Veronika Purgiňová, dcéra Františka a Viery r. Krížanovej, krst 9. 10. 94.
12. Ondrej Petrovič, syn Petra a Anny r. Novákovej, krst 16. 10. 94.
13. Zuzana Slobodová, dcéra Miroslava a Miroslavy r. Solárovej, krst 23. 10. 94.

V tomto období z našich radov odišli na večnosť :

1. Dňa 16. 6. 94. Jozef Gašparovič, 83 r., Smolenice 22. 6. 94, prevoz z Nitry.
2. Dňa 27. 6. 94. Alexander Oravec, 68 r., Smolenice 29. 6. 94.
3. Dňa 28. 6. 94. Margaréta Holkovéj r. Jakubcová, 77 r., Smolenice 30. 6. 94., prevoz z Galanty.
4. Dňa 26. 6. 94. Koloman Hlavatý, 78 r., Smol. Nová Ves 28. 6. 94.
5. Dňa 28. 6. 94. Igor Oravec, 55 r., Smol. Nová Ves 30. 6. 94.
6. Dňa 29. 6. 94. Marián Zela, 48 r., Lošonec 2. 7. 94.
7. Dňa 2. 7. 94. Anna Koleničová r. Počúchová, 81 r., Smolenice 4. 7. 94.
8. Dňa 6. 7. 94. Anna Švorčíková r. Cernová, 75 r., Smolenice 8. 7. 94.
9. Dňa 6. 7. 94. Anna Kurincová r. Forrová, 73 r., Smolenice 8. 7. 94.
10. Dňa 11. 7. 94. Mária Toblová, 63 r., Smolenice 13. 7. 94.
11. Dňa 20. 7. 94. Mária Kučerová r. Sládeková, 80 r., Smol. Nová Ves 22. 7. 94.
12. Dňa 20. 7. 94. Agáta Palkovičová r. Štibraná, 85 r., Smolenice 23. 7. 94.

Misijné okienko

S v. Otec Ján Pavol II. vydal encykliku o misiách preto, lebo cítil za ne veľkú zodpovednosť. Upozorňuje, že ľudstvo vzrastá a tiež aj počet tých, ktorí nepoznajú Ježiša Krista a tých sú až dve tretiny. Nepoznajú dobrodenie jeho nauky, ktorá je kľúčom k svetovému pokoji. Preto máme robiť všetko čo je v našich silách, aby tento pokoj zavládol v srdciach všetkých ľudí. Ako ? Tak, že budeme pomáhať pápežskému misijnému dielu. Písali sme o tom v minulých číslach. V našej farnosti už pekne previtá misijné dielo. Vidieť to na príspevkoch na misie. Za tento rok 12 farníkov poslalo na misie po 500.-Sk a dokonca jedna farnička poslala 5 000.-Sk. Na misijnú nedelu sa nazbieralo vyše 10 000.-Sk. Predalo sa 150 ks misijných kalendárov na rok 1995. Odoberá sa 50 ks "Hlasy z domova a z misii". Tu chcem pripomenúť, že by bolo dobré, keby sa prihlásili ešte ďalší farníci a predplatili si ich na celý budúci rok. Veď je to iba 84.- Sk a celý rok je zabezpečený príjem Hlasov tak, ako Katolícke noviny. S vybraním peňazí každý mesiac sú administratívne problémy a posielat poštou peniaze 12 krát je nákladné. Preto prosím všetkých, ktorí majú záujem o Hlasy, aby sa prihlásili v sakristii v Smoleniciach a v Lošonci. Odoberaním tohto časopisu sa šíri a upevňuje misijná myšlienka v našich rodinách.

Veľmi pekne sa vydarila tiež zbierka poštových známok pre misie. Skoro neuveriteľný počet, až 10 tisíc. Prosím školské deti, ale aj dospelých, aby ich naďalej zbierali a odovzdávali učiteľkám náboženstva alebo na faru do schránky, prirodzene v obálke. Podotýkam, že známky sa nemajú odlepovať, ale vystrihovať s najmenej 5 mm okrajom.

Veríme, že i naďalej bude rásť oduševnenie za katolícke misie prostredníctvom finančných príspevkov, ale najmä modlitieb.

L. M.

13. Dňa 27. 7. 92. Bohumil Trankovič, 57 r., Smol. Nová Ves 26. 7. 94.
14. Dňa 25. 7. 94. Mária Sládková, 53 r., Smol. Nová Ves 27. 7. 94.
15. Dňa 26. 7. 94. Mária Frankovičová r. Šestáková, 69 r., Smolenice 28. 7. 94.
16. Dňa 29. 7. 94. Jozef Javorek, 65 r., Smolenice 30. 7. 94.
17. Dňa 13. 8. 94. Mária Pinkasová r. Slobodová, 89 r., Smolenice 15. 8. 94.
18. Dňa 22. 8. 94. Anna Piškulová r. Rožičová, 73 r., Smolenice 24. 8. 94.
19. Dňa 2. 9. 94. Ján Mihina, 81 r., Smolenice 5. 9. 94.
20. Dňa 23. 9. 94. Ludmila Guldánová r. Hrádelová, 70 r., Smolenice 26. 9. 94.
21. Dňa 25. 9. Mária Žilinská r. Pisáriková, 84 r., Smolenice 27. 9. 94.
22. Dňa 5. 10. 94. Jozef Hrčka, 82., Smol. Nová Ves 8. 10. 94.
23. Dňa 6. 10. 94. Ján Holomek, 82 r., Smol. Nová Ves 8. 10. 94.
24. Dňa 26. 10. 94. Bernardína Pinkasová r. Madérová, 84 r. Smol. Nová Ves 28. 10. 94.

Do spoločného života vykročili, vernosť a lásku si sľúbili :

1. Dňa 28. 5. 94. Juraj Takáč a Martina Oľšovská
2. Dňa 18. 6. 94. Juraj Smolek a Viera Matičková
3. Dňa 13. 8. 94. Karol Slovák a Monika Gažovičová
4. Dňa 3. 9. 94. Ivan Brázdovič a Andrea Mruškovičová
5. Dňa 17. 9. 94. Ivan Čech a Emma Gabriela Mikulášová
6. Dňa 24. 9. 94. Peter Boledovič a Lúbia Nižňanská
7. Dňa 22. 10. 94. Daniel Hrabárik a Drahoslava Selková